(μικρό διήγημα, για τη χαρά του αναχωρητισμού, ώστε να μην συγχύζεσαι για πράγματα που σε ενοχλούν και δεν μπορείς να τα αλλάξεις. Και δεν μπορεί, δηλαδή, κανείς να αλλάξει, αντίθετα πολλοί βολεύονται με όσα στραβά κυριαρχούν)

Είχα πολύ καιρό να επισκεφτώ δυο συμπαθείς ανθρώ πους οι οποίοι στη συνείδηση μου είναι ενάρετοι και τίμιοι. Δεν λέω ότι είναι φίλοι μου. Δεν έχουν έρθει σπίτι μου, δεν έχω πάει στο δικό τους, δεν ξέρω καν που είναι, δεν έχουμε υπάρξει συνδαιτυμόνες, αλλά τον γηραιότερο εκ των δυο τον γνωρίζω κοντά 40 χρόνια, τον νεότερο 25 και δεν έχω κρύψει την συμπάθειά μου για αυτούς, ενώ ταυτόχρονα εισπράττω από μεριά τους ομοειδή συναισθήματα.

Τους επισκέφτηκα λοιπόν στην εργασία τους, το μόνιμο και μοναδικό τόπο που βρισκόμαστε, καθώς δεν θυμάμαι να είχαμε βρεθεί μετά το περσινό καλοκαίρι. Χειρώνακτες είναι οι άνθρωποι, κερδίζουν με μόχθο τον επιούσιο, όρθιοι σε κουραστικό ωράριο ακόμα και για νέους πόσω δε μάλλον όταν ο ένας είναι μεσήλιξ και ο έτερος ηλικιωμένος.

Χαιρετηθήκαμε, πως είσαι; που χάθηκες; και τα τοιαύτα, καλά είμαι εσείς πως τα πάτε; βλέπω έχετε δουλειά, καλό αυτό και τα συναφή. Ακολούθως κουτσομπολέψαμε καλοπροαίρετα άλλον γνωστό, που κερδίζει τη ζωή εις τα εξωτερικά είπαμε τα τεχνικά μας θέματα, έπεσε η σχετική κριτική για αντίστοιχες συμπεριφορές άλλων γνωστών και αγνώστων και εκεί που έλεγα να τους αφήσω στην ησυχία και στις υποχρεώσεις τους, με ερώτησε ο νεότερος:

- *«...πα*ς *καθόλου κάτω»*; εννοώντας αν επισκέπτομαι την εταιρεία με την οποία έχουν άμεση σχέση, και με την οποία είχα και ‘γω στο παρελθόν διαφόρων ειδών νιτερέσα. Όλα

αυτά όμως μέχρι πριν τρία χρόνια. Κι όταν μιλάμε για εταιρεία εννοούμε μια πολύ μεγάλη, κάποτε, εισαγωγική και κατασκευαστική, πάλαι ποτέ εταιρεία, με τεράστιο τζίρο, εκατοντάδες εργαζομένους και δεκάδες χιλιάδων τετραγωνικά. Οι εποχές όμως, ως γνωστόν, αλλάζουν, οι νεότεροι διαδέχονται τους πρεσβύτερους, αυτή η ριμάδα η ελεύθερη αγορά είναι ατίθαση, η ανάπτυξη ξεθύμανε, τα μνημόνια ενέσκηψαν, οι πωλήσεις κατέπεσαν, τα χρέη ανέβηκαν. Όχι ότι οι διαχειριστές και ιδιοκτήτες της έχουν ή θα έχουν κάποιο πρόβλημα. Ουδαμού. Αλλά το μαγαζί νοσεί. Θέλει τις προσοχές του, ώστε να βγεί από τη στενωπό.

- «Μπααά, δεν έχω κανένα λόγο, ειδικά από τότε που έφυγε ο τάδε και ο δείνα, δεν κράτησα καμιά επαφή, δεν υπήρχε και λόγος, ούτε εργασιακός, ούτε συναισθηματικός. Δεν ήξερα πια κανέναν» απάντησα.
- «Ναι έχουν αλλάξει τόσο πολύ τα πράγματα, να φανταστείς ότι στη θέση του δείνα πήραν μια κοπέλα απολύτως άσχετη με το χώρο»
- «Μπα πως έτσι και γιατί αυτό»; ερώτησα ο αφελής
- «Τι γιατί ρε δικέ μου; Αφού έπεσε πολιτικό μέσο», και αναφέρει το κόμμα που ενδιαφέρθηκε.
- «Δηλαδή μου λες ότι υπήρξε ενδιαφέρον πολιτικού παράγοντα, προκειμένου να προσληφθεί σε μια ιδιωτική εταιρεία, υπάλληλος, άντε να τον ορίσουμε και ως στέλεχος, και έπεσαν ως προς τούτο κομματικές πιέσεις και κυβερνητικά τηλέφωνα;».
- «Ξεφτέρι μου εσύ! Το κατάλαβες» μου αντέτεινε.

Είπαμε ότι είπαμε χαιρετηθήκαμε, και μη χαθείς πάλι ε; κούνησα το κεφάλι και ανέβηκα στο μηχανάκι να επιστρέψω οίκαδε.

Δεν είχε κίνηση, οδηγούσα αργά, ολίγον αφηρημένα και σκεφτόμουνα, πως τέτοιου είδους θελήματα γινόσανται σε κανά δήμο, σε καμιά περιφέρεια, στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, να βολέψουμε κανά δικό μας παιδί, που έλεγαν τότες. Ακόμα και ο Χαρίλαος το είχε πεί, *«να βοηθήσουμε το γιο του Πέτρου»,* και αμέσως μετά μοιραία κατέφθασε και η όχι και τόσο άσχετη, με το παρόν θέμα, ατάκα: *«ευτυχώς που χάσαμε»* του απαράμιλλου Χρόνη. Αλλά κρατικές επεμβάσεις στον ιδιωτικό τομέα ήταν κάτι εκτός φακέλου πτήσης της δημοκρατίας μας, στη συνείδησή μου. Πράιβετ σέκτορ που λένε και οι οικονομολόγοι. Ζήτωσαν τα supply side economics, τα Μνημόνια, οι κεϋνσιανιστές, οι μονεταριστές, όλος ο κόσμος και μαζί τα μηδενικά επιτόκια.

Εμείς, οι γεννημένοι μετά το ‘50, πόλεμο δεν ζήσαμε, ανθρώπους να αφήνουν τη ζωή στα πεζοδρόμια από πείνα δεν είδαμε. Φάγαμε βεβαίως στην μάπα τρία επί τρία χρυσά αστέρια επί επτά χρόνια, αλλά έως εκεί.

Ζούμε όμως, έναν μηχανισμό αποπολιτικοποίησης, ένα συνδυασμό χαζομάρας και καταναλωτισμού από κάθε είδους λόμπυ. Κομματικό, οπαδικό, κυβερνητικό. Πόλεμος δεν είναι, αλλά εχθροπραξίες είναι. Κι όπως έχει και ο Καστοριάδης απο το '95, ζούμε στην εποχή των λόμπυ και των χόμπυ.

Τι ήθελα να αναπτύξω το θέμα, καλά ήμανα που δεν ήξερα, που δεν θυμόμουν.